Frá dauða Sigurðar: Guðrúnarqviða in fyrsta

Hér er sagt í þessi qviðo frá dauða Sigurðar, oc vícr hér svá til, sem þeir dræpi hann úti. Enn sumir segia svá, at þeir dræpi hann inni í reccio sinni sofanda. Enn þýðverscir menn segia svá, at þeir dræpi hann úti í scógi. Oc svá segir í **Guðrúnarqviðo inni forno**, at Sigurðr oc Giúca synir hefði til þings riðit, þá er hann var drepinn. Enn þat segia allir einnig, at þeir svico hann í trygð oc vógo at hánom liggianda oc óbúnom.

Guðrún sat yfir Sigurði dauðom. Hon grét eigi sem aðrar konor, enn hon var búin til at springa af harmi. Til gengo bæði konor oc karlar at hugga hana; enn þat var eigi auðvelt. Þat er sǫgn manna, at Guðrún hefði etið af

Fáfnis hiarta oc hon sciłði því fugls rǫdd. Þetta er enn qveðit um Guðrúno:

Guðrúnarqviða (in fyrsta)

1 Ár var, þaz Guðrún gorðiz at deyia,
er hon sat sorgfull yfir Sigurði;
gerðit hon hiúfra né hǫndom slá,
né qveina um sem konor aðrar.

2 Gengo iarlar alsnotrir fram,
þeir er harðz hugar hána łǫtto;
þeygi Guðrún gráta mátti,
svá var hon móðug, mundi hon springa.

3 Sáto ítrar iarla brúðir,
gulli búnar, fyr Guðrúno;

eld á iofri ormbeðs litom,

þess hefi ec gangs goldit síðan,

þeirar sýnar, sámc ey.'

27 Stóð hon und stoð, strengði hon elvi;

brann Brynhildi, Buðla dóttur,

eldr ór augom, eitri fnæsti,

er hon sár um leit á Sigurði.

Gu*ðrun* gecc þaðan á braut til scógar á eyðimercr oc fór alt til Danmarcar oc var þar með Þóro, Háconar dóttur, siau misseri.

Brynhildr vildi eigi lifa eptir Sigurð. Hon lét drepa þræla sína átta oc fimm ambóttir. Þá lagði hon sic sverði til bana, svá sem segir í **Sigurðarqviðo inni scǫmmo**.

hver sagði þeira sinn oftrega,

þann er bitrastan um beðit hafði.

4 Þá qvað Giaflaug, Giúca systir:

'Mic veit ec á moldo munar lausasta;

hefi ec fimm vera forspell beðit,

þriggia dœtra, þriggia systra,

átta brœðra, þó ec ein lifi.'

5 Þeygi Guðrún gráta mátti;

svá var hon móðug at mǫg dauðan

oc harðhuguð um hrer fylkis.

6 Þá qvað þat Herborg, Húnalanz drótning:

'Hefi ec harðara harm at segia:

mínir siau synir sunnan lanz,

verr inn átti, í val fello;

7 faðir oc móðir, fiórir brœðr,

þau á vági vindr of léc,

barði bára við borðþili.

8 Siálf scylda ec gǫfga, siálf scylda ec gǫtva,

siálf scylda ec hǫndla he*l*for þeira;

þat ec alt um beið ein misseri,

svá at mér maðr engi munar leitaði.

9 Þá varð ec hapta oc hernuma

sams misseris síðan verða;

scylda ec screyta oc scúa binda

hersis qván hverian morgin.

10 Hon œgði mér af afbrýði,

'Vǫn sé sú vættr vers oc barna,

er þic, Guðrún, gráz um beiddi

oc þér í morgon málrúnar gaf.'

24 Þá qvað þat Gullrǫnd, Giúca dóttir:

'Þegi þú, þióðleið, þeira orða!

urðr ǫðlinga hefir þú æ verið;

recr þic alda hverr illrar scepno,

sorg sára siau konunga,

oc vinspell vífa mest.

25 Þá qvað þat Brynhildr, Buðla dóttir:

'Veldr einn Atli ǫllo bǫlvi,

of borinn Buðla, bróðir minn;

26 þá er við í hǫll húnscrar þióðar

míns málvinar, valda megir Giúca;

valda megir Giúca míno *bǫlvi*

oc systr sin*n*ar sárom gráti.

21 Svá ér um lýða landi eyðit,

sem ér um unnoð eiða svarða;

ma*n*a þú, Gunnarr, gullz um nióta,

þeir muno þér baugar at bana verða,

er þú Sigurði svarðir eiða.

22 Opt var í túni teiti meiri,

þá er minn Sigurðr sǫðlaði Grana,

oc þeir Brynhildar biðia fóro,

armrar vættar, illo heilli.'

23 Þá qvað þat Brynhildr, Buðla dóttir:

oc hǫrðom mic hǫggom keyrði;

fann ec húsguma hvergi in betra,

enn húsfreyio hvergi verri.'

11 Þeygi Guðrún gráta mátti;

svá var hon móðug at mǫg dauðan

oc harðhuguð um hrer fylkis.

12 Þá qvað þat Gullrǫnd, Giúca dóttir:

'Fá kanntu, fóstra, þótt þú fróð sér,

ungo vífi annspioll bera.'

Varaði hon at hylia um hrør fylkis.

13 Svipti hon blæio af Sigurði

oc vatt vengi fyr vífs kniám:

'Líttu á liúfan, legðu munn við grǫn,

sem þú hálsaðir heilan stilli.'

14 Á leit Guðrún eino sinni;
sá hon dǫglings scǫr dreyra runna,
fránar siónir fylkis liðnar,
hugborg iofurs hiorvi scorna.

15 Þá hné Guðrún hǫll við bólstri;
haddr losnaði, hlýr roðnaði,
enn regns dropi rann niðr um kné.

16 Þá grét Guðrún, Giúca dóttir,
svá at tár flugo tresc í gognom,
oc gullo við gæss í túni,
mœrir fuglar, er mær átti.

17 Þá qvað þat *Gullrǫnd*, Giúca dóttir:

'Yc*r*ar vissa ec ástir mestar
manna allra fyr mold ofan;
unðir þú hvárki úti né inni,
systir mín, nema hiá Sigurði.'

18 'Svá var minn Sigurðr hiá sonom Giúca,
sem væri geirlaucr ór grasi vaxinn,
eða væri biartr steinn á band dreginn,
iarcnasteinn yfir ǫðlingom.

19 Ec þóttac oc þióðans reccom
hverri hærri Herians dísi;
nú em ec svá lítil, sem lauf sé
opt í *i*olstrom, at iofur dauðan.

20 Sacna ec í sessi oc í sæingo